

ESZMETÖREDEK.

RERRICH BÉLA.

Rerrich Béla neve a szegedi építkezések által lett kiváló hangzású. Fiatal korában Petz Samu műegyetemi tanárnak volt asszisztense. Sokáig ingadozott a régi és a modern stílusok között: a háború előtt a székesfőváros számára az Aréna-úton épített bérházcsoportban az új törekvések híve volt, a háború után pedig — nehezen éledő architektúránkban — a közszellem dermedtő nyomása alatt eleinte inkább az eklekticizmus felé hajlott. Ilyen szellemenben, Petz stílusához közeledve tervezte mesterének emlék-kútját a budai Szilágyi Dezső-téren, Petz református-templomának tövében. Ekkor a kertművészet terén élhette ki magát szabadabban. Egy ideig igazgatója is volt az Állami Kertészeti Intézetnek és néhány szép kertet tervezett.

A modern építészeti törekvések megerősödésével Rerrich Béla ideje is elkövetkezett. A Klebelsberg Kunó gróf nagyvonalú elgondolása alapján meghirdetett szegedi pályázaton Rerrich Bélának árkádos, klinker téglával burkolt megoldása nyerte meg az első díjat és így ő kapta a megbízást a Fogadalmi-templomot körülvevő egyetemi és egyházi épületeknek egységes tervezésére. Régi hagyományokat az új építészet szellemének tárgyilagosságával, egyszerűségével kapcsolta össze. Festői, nagyvonalú, harmónikus együttest komponált, mint aminőket csak igazán szerencsés építészeti korszakok hoztak létre. Az iparművészeti jellegű részleteket éppen olyan komolyan fogta föl, olyan szeretettel oldotta meg, mint a tiszta építészeti problémákat. Egy sereg iparost nevelt Rerrich Szegeden művésszé, akik megtanulták, hogy miképpen kell egy nagy feladat szellemében összeolvadva eredetinek és egyben harmónikusnak lenni. Magyarországon még alig volt példa arra, hogy tervező és munkatársai ilyen egységes és részleteiben a kézimunka önállóságát hirdető építkezést hajtottak volna végre.

Rerrich Béla ezzel a munkával örökre beírta nevét a magyar építőművészet történetébe. Csak külső jutalma volt ennek a magyar érdemkereszt és régebbi érdemeiért a kormányfőtanácsosság. Nemrég az Angol Építészegyesület is levelező tagjai közé választotta. Egyik legrokonszenvesebb alakja volt a magyar művészettársadalomnak.

(Budapest.)

Ybl Ervin.

TOSCANA SZOBRÁSZATA A QUATTROCENTO-BAN*)

Művészettörténeti monográfiákban irodalmunk éppenséggel nem mondható gazdagnak. Még magyar művészeink egyéniségének és alkotásának monografikus feldolgozása is módfelett fogyatékos. Szakfolyóirataink néhanap szentelnek egy-egy kiemelkedőbb szobrásznak, festőnek, építőművésznek terjedelmesebb tanulmányokat. De a tér szűke itt is takarékosra kényszerít, úgyhogy az ilyen tanulmány ugyancsak messze esik attól, amit monografiának szoktunk tisztelni. Az egyetemes művészettörténet jelentősb szakaszainak vagy korszakalkotó hő-

*) Y b l Ervin: *Toscana szobrászata a Quattrocento-ban*. I. k. 286 l., II. k. 258 l. Lampel R. (Wodianer F. és fiai).